V A T R A

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Iulie-Sept.1975 XXV, 3 78 FREIBURG-Germania

N° 135 Erbprinzenstr.17 A

MĂREŢIA UNEI LUPTE

Rând pe rând ne părăsesc vechi camarazi de luptă,după o viaţă închinată triumfului a tot ce e frumos şi bine.Triumful,ei nu l-au văzut,dar au murit în credinţa că va veni,că nu se poate să nu vină,când există atâţia cruciaţi ai Binelui,voit de acea Forţă Invincibilă care a creat totul.Inclusiv iadul.Căruia îi permite,uneori,un pospai de victorie,pentru pedepsirea sau încercarea noastră. Dacă omenirea s'ar vădi incapabilă de urcuş spre piscul de unde a căzut,Răul nu s'ar mulţumi cu haosul generalizat aici; orice rânduială îi repugnă şi,cum pofta vine mâncând,el şi-ar încerca norocul şi'n pervertirea ordinei cosmice, cătând să se apropie de acel Tron,a cărui văpaie cândva,la vreme luciferică,i-a mai ars odată aripile... Sunt ipoteze ce ne depăşesc,desigur; aflându-ne însă în ele,e mai cuminte să imaginăm că Ziditorul,în faţa acestei "perspective", n'ar ezita să mai spele odată faţa pământului,blagoslovindu-l cu un nou potop.

Azi ca azi,situaţia e mai puţin dramatică.Adevărat că Răul e foarte activ, dar aşa a fost el"de când lumea",dela Cain şi Lucifer n'a cunoscut o clipă de răgaz.Binele,iniţiative ia mai rar; se mulţumeşte uneori să răspundă,alteori nici atât.Cu consecinţele care se văd.Desigur,niciun adept al Binelui,presupus tip echilibrat,nu va avea prezumţia să creadă că el,singur-singurel,va putea aduce dorita deslegare.Asta n'au pretins-o nici marii sfinţi ai Bisericii,- a căror bună sămânţă a rodit,cât a rodit,mult după moartea lor.Problema datoriei noastre o desleagă pilda talanţilor: fiecare,după puterile lăuntrice! Acelaş lucru ne învaţă şi natura.Nicio floricică,cât de minusculă,nu renunţă să-şi dea puţinul ei parfum,din jena de a nu putea înmiresma tot globul,ci îşi împrăştie mirosul în cei câţiva centimetri din jur,cât îi permite forţa ei.Dar asta o face,şi nu ca cel cu un talant.Dacă oamenii ar imita natura,dacă fiecare ar face nu minuni,ci doar atât cât poate,situaţia ar fi cu totul alta.Răul însă pare în avans,pentrucă mulţi au renunţat să-l mai înfrunte,preferând să pactizeze cu satana,în vederea unor iluzorii avantaje "mâine".Şi-i curios că renunţarea de a fi om e mai accentuată la clasele "de sus".

De aceea avem o infinită admiraţie pentru mâna de refugiaţi,răsleţi pe tot pământul,cari,în ciuda atâtor descurajante aparenţe,continuă să stea drepţi în furtună.Totul le este împotrivă.Iadul a pus mâna pe toate mijloacele ce pot forma - sau diforma - un suflet.Ca la o comandă toate posturile de radio şi televiziune,cinematografe,publicaţii,librării,procură aceeaşi "marfă",menită să animalizeze omul prin destrămarea esenţelor sufleteşti.Centrala moscovită e alimentată cu tot ce-i trebueşte chiar de către lumea zisă liberă,carea,după toată logica,ar trebui să o combată.Noţiunile şi-au pervertit sensul,democraţia ajungând să însemne bulibăşia câtorva,sclavia fiind chemată libertate,foametea belşug, crima virtute.Până şi'n Mişcarea sfântului Moţa,prin excelenţă spiritual-morală, un destrăbălat notoriu nu se sfieşte a se proclama,nici mai mult nici mai puţin, şampion al luptei pentru sfinţirea moravurilor,ba găsind şi indivizi să-l ia în serios! In această babilonie,e o minune că mai există oameni cari,nevoind nimic pentru ei şi nesperând nimic pentru imediat,cuteză să înfrunte deslănţuirea iadului.Şi tocmai aici e măreţia unei atitudini.Conştienţi că sunt de partea justă, că reprezintă vrerea milioanelor de robi,ei păşesc hotărît în arenă,pentru a-şi marca luminoasa poziţie.

Am mai avut prilej să pomenim de nume ca Wurmbrand,Danielopol,Sergiu Grossu, Korne,Ion Cârjă,sau de eroii dela Berna.Aici am vrea să menţionăm în special sectorul legionar: pentrucă având ei de înfruntat,ca toţi refugiaţii de altfel, coaliţia universală a forţelor oculte,legionarii suferă în plus şi discriminări, chiar din partea unor compatrioţi,ca "fascişti": denumire cu care n'au absolut nimic comun,în afara răspicatei atitudini anticomuniste.Discriminare cu atât mai nedreaptă,cu cât aproape nu există realizare mai serioasă a exilului,care să nu aibă la bază mult hulitul element legionar.Astfel,sufletul Societăţii Academice

Române a fost legionarul Mircea Popescu; rezistenţa româno-americană e centrată pe Episcopia condusă de legionarul Trifa; rezistenţa din Paris are ca pivot tot Biserica,condusă tot de un legionar: Boldeanu; Căminul cultural din Madrid e construit şi gospodărit de legionarul Vasile Iasinschi şi de energica-i soţie; biblioteca din Freiburg are de ctitor pe legionarul Mihăilescu; dacă refugiaţii din Germania au preot,se datoreşte legionarului Dumitru Popa,cavaler al"Crucii de Fier",care şi-a lăsat toate rosturile la Paris ca să răspundă la apel; numele legionarului Găzdaru e prezent în toate congresele şi lucrările lingvistice; savantul Mircea Eliade,victimă cândva a demenţei carliste,e citat la toate congresele şi'n toate operele ce se ocupă de istoria religiilor; de numele legionarului Paul Costin Deleanu e legată existenţa Centrului Român de Cercetări de la Paris,condus azi de legionarul Filiti,foarte activ şi în lupta anticomunistă; reconstruirea oraşului San Juan,după cutremur,e legată de numele inginerului legionar Nae Horodniceanu; în acelaş oraş argentinean,o stradă poartă deja numele legionarului Andrei Costin; "Piteştii",cartea care a demascat cu atâta răsunet ororile comuniste,e opera legionarului D.Bacu; la Milano,legionarul Nichi Constantinescu a fondat şi conduce viguroasa revistă anticomunistă "Alternativa nazionale"; dacă la "Vatra Românească" există o troiţă în memoria miilor de Români morţi în Siberia,ea e fapta ţăranului Dumitru Nimigeanu,fost însuşi deţinut acolo,despre care a scris şi o foarte interesantă carte de amintiri; foaia anticomunistă "Exilul solidar" din New York,e condusă de legionarul Petre Mihail; "Carpaţii" din Madrid,de legionarul Traian Popescu; "Drum" din America, de legionarul Halmaghi; "Vatra" din Freiburg,e fapta altor legionari; cauza Românilor de peste hotare e susţinută,prin scrieri şi memorii,de legionarul Papanace; congresele limbii române din America sunt ideate de preotul legionar Tănase; sprijinirea refugiaţilor ajunşi în lagărele din Austria e organizată de legionara Dorina Gabor; nu există congres mondial anticomunist fără participarea legionarului Hojbotă; cu banii cheltuiţi pentru refugiaţi,medicul legionar Victor Apostolescu şi-ar fi putut construi o vilă; legionari ca Nae Iliescu,Lozovan,Răuţă,cinstesc catedre universitare; singurul mare demnitar de ieri,care a crezut de datoria sa să ducă o alinare în lagărele de refugiaţ,prinţul Nicolae, a făcut-o cu colaborarea legionarului Mihai Fotin Enescu,care a încercat şi o Fundaţie la Freiburg("Domniţa Ioana"),editor,cu legionarul Horia Stamatu,al revistei "Fapta"; legionarii Fleşeriu,Cuşa,Mării,sunt editori cunoscuţi în tot exilul; legionarul Ciufecu întreţine în America,prin asociaţia "Fârşerotul",flacăra dragostei de vechile noastre plaiuri din Balcani; legionarul Chirani a reuşit să impună în înalte sfere politice,la Santiago de Chile,crezul şi optica legionară; contribuţia unor legionari ca Bulumete,Bălaşu,Ovidiu Popescu,Basarabescu, Ilie Munteanu,Eugen Bârsan sau Nimigeanu,ori "moş"Ion Ciobanu,e prezentă în tot ce a înfăptuit exilul; francezii de pe Valea Loirei cunosc dezastrul românesc şi propriile perspective din versurile legionarului Traian Miron,apărute în ziarele locale.Şi asta pomenind doar pe cei vii,câţi ne-au venit în minte.Şi fără a mai cita publicaţiile legionare propriu zise,ca "Pământul strămoşesc",cu remarcabila activitate a lui Nicu Şeitan,sau "Orientări".Chiar înfăptuirile nelegionare,ca Fundaţia dela Paris,ori publicaţii ca Stindardul,Limite,America, Solia,Ţara şi Exilul,România,Curierul Românesc ori"Ţara" lui Alexandru Gregorian, nu s'au putut lipsi de colaborarea,esenţială,a unor legionari.Şi e de remaract că nici măcar unul,din lungul pomelnic,n'a confundat pe Nichipercea cu Sfinţii Arhangheli!

Dar cât suflet,câtă abnegaţie au cerut toate aceste afirmări.Şi câte sacrificii,consimţite din dragul luptei pentru neam şi ţară,măcar că,acolo,ei nu avuseseră parte decât de temniţe şi schingiuiri.Niciun obstacol nu le-a oprit avântul,acestor copii ai Căpitanului,în a da"totul pentru ţară" - pe când,de pildă, "România" comitetului vişoenist,care se sprijinea doar pe pomana americană,a trebuit să-şi înceteze apariţia îndată ce a'nţărcat Bălaia; "lupta" cu tarif n'avea cum supravieţuì închiderii de robinet.Alţi politicieni se'ndeasă acum la moştenire.Vor comitet "democrat",dar cu ignorarea voinţei exilului,ignorând şì rezultatul ultimelor alegeri libere din ţară(1937),când alegătorii au trimis în Parlament nu mai puţin de 66 deputaţi legionari,lăsând cu mult în urmă şì pe liberali şi pe socialişti; pretind a reprezenta exilul,dar afirmările exilului sunt cele de mai sus,aproape toate legionare; afirmă că se vor orienta după starea de spirit din ţară,dar,cu o onorabilă excepţie,se fac a nu şti că cel puţin

trei sferturi din victimele regimului de ocupaţie sunt legionarii.Şi cum nu poate să existe luptă fără luptători,iar cei mai capabili de luptă s'au vădit a fi legionarii,excluderea sau ignorarea lor duce la o dilemă,din care nu-i ieşire: ideatorii noului comitet - ori n'au niciun gând să lupte,ci numai să"ciupească",pe unde or putea(natural,în numele unor principii "înalte"),sau se leagănă în iluzia de a putea tutelà nişte oameni cari,chiar fără unire şi comandă, au făcut atâtea impunătoare lucruri.Deci: o nouă impostură,sau o crasă naivitate.

Dacă motorul iniţiativei e curat,politicienii ar avea tot interesul să întindă o mână leală,fără ascunzişuri şi rezerve,şi fără obsesia sloganelor la modă.Vor ei "domnia poporului"? Apoi n'a existat organizaţie în România care să iubească mai mult pe cel obijduit,să lupte mai desinteresat,să interpreteze mai fidel aspiraţiile maselor,mergând chiar până la sacrificiul suprem,decât Mişcarea Legionară.Nu noi avem nevoie a fi "băgaţi în seamă"; dar,dacă e vorba de-un comitet chiar serios,el nu se poate sprijini,pentru a fi valabil şi viabil,decât pe realităţile şi valorile naţionale din exil.Altfel,s'ar repeta trista experienţă din trecut,cu marele abis dintre un comitet-fantomă şi exilul viu,pierzându-se un alt preţios timp.Cât despre "amănunte",ca răspunderea pentru "23 August",sau oportunitatea unui rege,care însuşi stă cuminte de o parte, discutarea lor ar putea fi amânată până după "victorie".

Nu ne facem însă iluzii asupra înţelegerii,din partea celorlalte strâni,a "poruncii vremii".Dar continuarea dezorganizării nu va împiedica,nici ea,continuarea activităţii celor cu dragoste de neam,capacitatea dăruirii şi desinteres.Ei vor purta mai departe,în furtuni,steagul Ţării,neatins de coaliţia de smoală,din Est şi Vest,incapabilă să bareze drumul destinului.Miracolul,după unele semne,s'ar putea să fie mai aproape decât ni-l închipuim: ar fi cel mai meritat premiu al atâtor abnegaţii.N'aduce anul ce-aduce ceasul!

Bucur Calangiu

<u>RĂMĂŞIŢE</u> de S.G.Theodoru

Rămăşiţe,dintr'o lume care-a ars cumplit în pară,
Au purces pe greaua cale de pribegi cu viaţ'amară.
De sunt unii ce în suflet n'au dorinţi biruitoare,
Ceilalţi însă's unul şi-unul.Cum de reuşesc ei oare,

Dacă nu prin voia-Ţi,Doamne,să-i cunoască-o lume'ntreagă?
Şi'narmaţi doar cu o pană,ei tot leagă şi desleagă
Gânduri noi,gânduri uitate,pe-un ocol cât ţine cerul,
Fără teamă de ce'ndură,biruind foamea şi gerul.

Dă-le Doamne biruinţa,mult prea bine meritată,
Le veghează gând şi inimi,să rămână fără pată,
Şi de e în cer răsplată,sau dacă doreşti să fie,
Ia un pumn din ea s'aruncă,în urcuşul lor,pe glie.